

γλυκοθύρης ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γλυκοθύριον Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. θ υ ρ α.

Ἐπὶ τοῦ κτενίου τοῦ ἀργαλειοῦ, τὸ ἔχον λείας τὰς ἐπιφανείας του, ὥστε τὸ στημόνι νὰ διέρχεται εὐκόλως διὰ τῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων κενῶν: Τὰ παλιὰ χτένια εἶναι γλυκοθύρικα.

γλυκοθυρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. θ υ ρ α.

Λειαίνω τὰς ἐπιφανείας τῶν ὀδόντων τοῦ κτενίου τοῦ ἀργαλειοῦ οὕτως, ὥστε τὸ στημόνι νὰ διέρχεται εὐκόλως διὰ τῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων κενῶν.

γλυκοθώρημα τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοθώρημαν Κύπρ. γλυκαθώρημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο θ ω ρ ῶ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ α θ ῶ ρ η μ α ν κχτ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ á.

1) Τὸ γλυκὺ, ἥπιον βλέμμα ἐνθ' ἄν.: Τὸ γλυκοθώρημάν σου, μάνα μου, ραῖζει καὶ τίς πέτρες Κύπρ. Συνών. γ λ υ κ ο θ ω ρ ε ῖ á, γ λ υ κ ο τ ή ρ α γ μ α. 2) Τὸ μετὰ ἡδονισμοῦ, τὸ ἐρωτικῶς προσβλέπειν Λεξ. Δημητρ.

γλυκοθώρητος ἐπίθ. Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 6 καὶ 58 Παλαιὸ βιολ., 142 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο θ ω ρ ῶ.

Ὁ προκαλῶν, ὀρώμενος, αἰσθημα εὐχαριστήσεως, ὃ ἔχων γλυκεῖαν τὴν ὄψιν ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ἔβλεπα καμαρωμένες | ρήγισσες μέσ' ἔς τὸ χορό,
γλυκοθώρητες παρθένες | κὶ ὁμορφιᾶς ἕνα σωρό

Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 6.

Τούτ' ἡ κόρη ἡ γλυκοθώρητη, | ποὺ ἔς τὴ γῆ δὲν ἔχει
ταίρι,
πάει μὲ γέλιμα, πάει μ' ὀνειράτα | πάει μὲ πόθους, πάει
τρεχάτη

Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 58.

Ἦρθε προχθές ἡ ὑπομονὴ καὶ βάσταγε ἀπ' τὸ χέρι
μὴ κόρη γλυκοθώρητη σὰν τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρη

Ι. Πολέμ., Παλαιὸ βιολ.³, 142. Συνών. γ λ υ κ ό θ ω ρ ο ς.

γλυκοθωριά ἡ, Λεξ. Δημητρ. γλυκοθωρικά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο θ ω ρ ῶ.

Γ λ υ κ ο θ ῶ ρ η μ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ γλυκοθωρικά σου, μάνα μου, ραῖζει καὶ τὲς πέτρες.

γλυκόθωρος ἐπίθ. Σκῦρ.—Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ. καὶ Ἀντίλογ., 51 Σ. Σκίπ., Ἀγ. Βαρβάρ., 58 Νύχτ. Πρωτομ., 50 Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 419 καὶ 439 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. θ ω ρ ε ῖ á.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν τὴν ὄψιν καὶ εὐχαρίστως διὰ τοῦτο ὀρώμενος ἐνθ' ἄν.: Ἡλῖος ψυχρός, μόνον γλυκόθωρος καὶ παιγνιδιάρης Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. Μὰ ἕνα χρώμα γλυκόθωρο κὶ ἀπαλό, καμωμένο ἀπὸ χίλια χρώματα συνάμα μάγευε τὴ φύση καὶ τὴν καρδίαν τῆς Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν., 439. Κανεῖς δὲ φαντάζεται, σὰν σὲ βλέπῃ τόσο γλυκόθωρο, πὼς κρύβεις τραχεῖα ψυχὴ Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ματάτσα μου γλυκόθωρα τσαὶ σιγανὰ ἔς τὸ νάζι,
σὲ ποιό μπαξὲ θὰ πὰ νὰ βροῦ λουλουδιὰ νὰ σὰς μοιάζῃ;
Σκῦρ. Συνών. γ λ υ κ ο θ ῶ ρ η τ ο ς.

γλυκοθωρῶ Κρήτ. (Νεάπ.) Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., Τζιουπρ. Τραούδ., 2.91 Φ. Πανῶ, Λυρικ., 211 καὶ 424 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ á καὶ τοῦ ρ. θ ω ρ ῶ.

Προσβλέπω μετὰ γλυκύτητος, τρυφερότητος, στοργῆς ἐνθ' ἄν.: Οὕλην ὥραν ἐγλυκοθώρκα τὴν καὶ ἐν ἐστάθῃ νὰ μὲ δικλήσῃ (= βιγλίσῃ, ἰδῇ) Κύπρ.: || Ἄσμ.

Σ' τὴν αὐλακίαν ξωπίσω δου νὰ τοῦ κλονθᾷ ἡ γυναῖκα,
ἔς τὸ ἔσω νὰ τὴ γλυκοθωρῇ, ἔς τὸ ἄνω νὰ τσῇ γνέφει
Κρήτ. (Νεάπ.) || Ποιήμ.

Ναί, εἰν' ἡ μάνα τ' ἄγρυπνο τοῦ πόνου νυχτοπούλλι,
τὸ φάντασμα τῆς κλίνης σου, ποὺ σὲ γλυκοθωρεῖ
Φ. Πανῶ, ἐνθ' ἄν. 424.

Ἄν εἶδες νοῦν, παρὰ τσ' ἐν ἐσωρεύνεσσον
ποὺ τὰ στενὰ τῶ ἐχαχ-χανοκοποῦσες,
τῶ ὅπκμος σὲ γλυκοθώρεν, ἐπλανεύεσσον
τῶ ἐν ἀγροικοῦσες
Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοῖσιος ἐπίθ. ἀμαρτ. Θηλ. γλυκοῖση Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 46.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ ἱ σ ι ο ς.

Ἐπὶ ἐδάφους, τὸ οὕτω ὁμαλῶς διαμορφωμένον, ὥστε νὰ προκαλῇ αἰσθημα εὐχαριστήσεως: Σκαρφαλώσαμε ἀγνάντια τὸ φαρόν ὀροπέδιο τοῦ Μαρτάντ - ἀνοιχτὴ γλυκοῖση γῆς ξαπλωσιὰ, σὰ δεῦτερος κάμπος.

γλυκοκάβουτσος ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γλυκοκάβουτσο Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. κ α β ο ύ τ σ ι = ἀδελφός.

Ὁ πεφιλημένος, ὁ προσφιλὴς ἀδελφός: Ἄσμ.

Ἀδέρφια γλυκοκάβουτσα, | κνπαρισσάκια μ' ἀψηλά
ζᾶς ἐξεροῖζωσ' ὁ βοιορῖας
(ζᾶς = σᾶς· ἐκ μοιρολ.)

γλυκοκαιρία ἡ, Σέριφ. γλυκοκαιριά Ἰων. (Κρήν.) Μῆλ. Νάξ. γλυκοκαιριά Κῶς (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. κ α ι ρ ό ς.

Ἡ εὐδία, ἡ γλυκύτης τοῦ καιροῦ ἐνθ' ἄν.: Μὲ τσι γλυκοκαιριᾶς ἀνθισ' ἡ πασκαλιά Μῆλ. Οἱ βαχαρόκαιροι εἶναι γλυκοκαιριᾶς (βαχαρόκαιροι = ἀνοιξιάτικοι καιροὶ) Κῶς (Πυλ.) Συνών. κ α λ ο κ α ι ρ ῖ α, κ α λ ω σ ύ ν η.

γλυκόκαιρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. κ α ι ρ ό ς.

Ὁ ἥπιος, γλυκὸς καιρός, ἡ εὐδία: Γλυκόκαιρος ἐδὰ εἶναι σήμερα, γιάντα καὶ δὲν ἡβγαίνεις καὶ σὺ ὅξω; Ὁλο γλυκόκαιροὶ τὸνε τὰ δι' ἄζ' ἐτοῦτα (δι' ἄζ' = διάστημα).

γλυκοκακκαρίζω Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ á καὶ τοῦ ρ. κ α κ κ α ρ ῖ ζ ω.

Ἐπὶ πέρδικος, κ α κ κ α ρ ῖ ζ ω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν: Ἄσμ.

Ν' ἀκούσω καὶ τὴν πέρδικα νὰ γλυκοκακκαρίσῃ.

γλυκοκάλαμο τό, γλυκοκάλαμον Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Ρ6δ. Χίος (Χαλκ.)—Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 183 καὶ Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 2 (1905/6), 52 — Λεξ. Βάιγ. Βυζ.

